

Om årsager til Seksdageskrigens udfald

Kilder fra J. Bander
(R. indg.)

25. Generalstabschef Yitzhak Rabins tale på det hebraiske Universitet, 28. juni 1967

(Walter Laqueur: *The Israel/Arab Reader*; 1969, s. 232-233)

Disse (israelske) soldater blev båret frem af åndelige værdier, af dybe åndelige kraftkilder i langt højere grad end af deres våben og krigsteknik ...

Vore piloter, som ramte fjendens fly så nøjagtigt, at ingen i hele verden fatter, hvordan det blev gjort, og man prøver at give det en teknologisk forklaring – at det skete på grund af hemmelige våben; vore væbnede styrker, som slog fjenden, selv når dens udrustning var ringere end hans; vore soldater inden for de forskellige grene af den israelske hær, som besejrede fjenden overalt til trods for deres overlegenhed i antal og befæstede støttepunkter – alle disse afslørede allesammen ikke blot koldsindighed og mod under kampen, men en brændende tro på deres sags retfærdighed, en forståelse for at kun deres personlige indsats under de allerstørste farer kunne bringe sejr til deres land og deres familier og at alternativet til sejr var udslettelse.

Endvidere overgik hærens officerer af alle grader og på alle kamppladser fjendernes officerer. Deres forståelse, deres vilje, deres evne til at improvisere, deres omsorg for soldaterne og fremfor alt deres måde at føre tropperne ind i kampen – alt dette er ikke et spørgsmål om materiel eller teknik. Det har ingen rationel forklaring, men kan kun forklares ud fra en dyb bevidsthed om deres kamps moralske retfærdighed.

Alt dette har sit udspring i sjælen og fører tilbage til ånden. Vore krigere sejrede ikke ved hjælp af deres våben, men på grund af bevidstheden om en mission og bevidstheden om retfærdighed, på grund af en dyb kærlighed til deres fædreland og en forståelse af den vanskelige opgave, der var lagt på dem; for at sikre vort folks eksistens i dets fædreland, for med selve deres liv som indsats at forsvare den israelske nations ret til at leve i sin egen stat, fri, uafhængig og fredelig.

Denne hær, som jeg havde det privilegium at anføre under disse kampe, kom fra folket og vender tilbage til folket, til det folk

som styrkes i krisens stund, og som besejrer alle fjender ved sin moralske dyder og sin åndelige redbonhed i nødens stund.

26. Cecil Hourani: Sandhedens time

Hourani var i ti år rådgiver for præsident Bouguiba i Tunesien. Hans essay blev offentliggjort kort tid efter krigen i tidsskriftet *El Nahar*, Beirut.

(Walter Laqueur: *The Israel/Arab Reader*; 1969, s. 249-250)

Jeg har påvist, hvilken katastrofal følge det var for os, at vi ikke havde gjort os klart, at man må skelne mellem dette at ville dæmme op for Israel og at ville erobre det. Hovedårsagen til, at vi ikke foretog denne skelnen, men forestillede os, at vi fra det ene øjeblik til det andet kunne skifte fra den ene til den anden af de nævnte betragtningsmåder, var den fejltagelse, at vi undlod at sammenligne vor egen styrke og vor svaghed med Israel og med resten af verden. Vi må derfor undersøge dette spørgsmål ærligt og uden frygt.

Den første fundamentale sandhed, vi må erkende er, at araberne som helhed endnu ikke har nået det videnskabelige og teknologiske stade ejheller det almindelige uddannelsesniveau blandt masserne, som muliggør en moderne krigsførelse i større målestok. Det er ikke blot en slutning ud fra de seneste begivenheder, det er en statistisk bevislighed. Vi har ikke det uddannelsesmæssige niveau og de hjælpemidler herhjemme eller tilstrækkeligt mange studenter ude til at uddanne en generalstab, et officerskorps og soldater, der er i stand til at bruge moderne våben og metoder. Vi har endvidere ikke en civilbefolkning, der er tilstrækkelig trænet og uddannet til at kunne samarbejde med de væbnede styrker og de civile myndigheder i den udstrækning, en moderne krigsførelse kræver.

Ved ikke at tage hensyn til disse kendsgerninger prøvede vore militære ledere at udkæmpe den forkerte slags krig. Det er en klassisk beskyldning, som man retter mod generalstabe, at de bruger metoder, som passer på den foregående krig. Vore militære teoretikere og planlæggere prøvede at udkæmpe den næste krig. Som følge heraf var vore soldater ikke blot ude af stand til at bruge de moderne våben, man rakte dem: i virkeligheden blev de hæmmet af dem. De blev fanget i de tanks, de ikke kunne styre, mens de ventede på den luftstøtte, som aldrig kom, og blev således et let bytte for deres fjender. Og det materiel, de måtte opgive, vil blive indlemmet i den israelske hær, således at vi i virkeligheden har hjulpet med til at bevæbne vore modstandere.

Kilder til 6-dages-
krigen 1967

27. Nassers forklaring på nederlagets årsager

I sin tale til den arabiske socialistiske Unions Nationalkongres i 1968 på årsdagen for den egyptiske revolution kom Nasser med følgende forklaring.

(Walter Laqueur: *The Israel/Arab Reader*; 1969, s. 236-237)

Når vi undersøger årsagerne til nederlaget – jeg har studeret årsagerne til nederlaget og overværet møder, hvor ledende officerer diskuterede alt, hvad der fandt sted – når vi undersøger årsagerne til nederlaget, står det os klart, at der ikke var nogen mangel blandt officerer og soldater. Vi må lægge godt mærke til dette. Der blev gjort en fejl, og det er pinligt at skulle gennemgå dens enkeltheder.

Firefemtedel af vore styrker mødte ikke fjenden og fik ikke lejlighed til at kæmpe. De var anbragt under de dårligst tænkelige betingelser. Det lønner sig ikke nu at tale om det, der er sket, undtagen hvor en nyvurdering er nødvendig for at drage lære af slaget. Vore soldater og officerer, som deltog i slagene, beviste, at de kunne slå fra sig og dø. Den egyptiske soldat er en kæmpende soldat, som ikke frygter døden. Jeg kæmpede sammen med den egyptiske bondesoldat i 1948 og så, hvor lidt han frygter døden.

Vi vil derfor gøre vore soldater og officerer uret, hvis vi bedømte dem på baggrund af, hvad der fandt sted under krigen. Det er nemlig en kendsgerning, at en meget stor del af hæren slet ikke deltog i slaget. Vi ved alle, at under tilbagetrækningen var de fjendtlige styrker i stand til at tilføje os svære tab. Vi har nu fået erstatning for mange af de tab, vore væbnede styrker led sidste år. Som jeg sagde før, er vi nået til igen at kunne forsvare os. Vi vil nu stræbe efter at omdanne vor hær til en stærk offensiv hær, der er forsynet med de mest moderne våben.

Jeg overværede en øvelse, før jeg forlod Sovjetunionen. Jeg så vore væbnede styrker, som deltog i den. Jeg kan godt sige, at i det forløbne år har de indhentet fem års arbejde. Man kan sige, at vi nu har veltrænede, væbnede styrker. Det er imidlertid grundlæggende, at vi forstår, at officerer og soldater udfører en meget vanskelig opgave. De arbejder dag og nat. Hver officer og underofficer føler, at hele nationen ser hen til ham og tildeler ham en opgave, som vil afgøre vor skæbne og fremtid. Hver eneste af dem føler, at nationen overlader ansvaret til ham. De går derfor ind for deres opgave. Men vore væbnede styrker må se tiden an og være rede til at tage chancen for at nå, hvad de er forpligtet til at nå.

28. Isaac Deutschers analyse

Isaac Deutscher (1907-67) var historiker og siden 1939 bosat i England. Han var polsk jøde, men anti-zionist. I sin bog »Den ojudiske jøden«, der udkom (på svensk) i 1969, giver han side 161-163 følgende forklaring på de arabiske nederlag.

Junikrigen har afsløret noget af det, som har været den overvejende svaghed ved arabisk politisk tænkning og handling, nemlig manglen på politisk strategi, tendensen til følelsesmæssig beruselse og den overdrevne tro på nationalistisk demagogi. Disse svagheder hører til de mest afgørende årsager til det arabiske nederlag. Ved at hænge sig i trusler om at ødelægge Israel, ja endog »at udslætte« Israel, forstærkede nogle af Egyptens og Jordans propagandister den israelske chauvinisme og gjorde det muligt for den israelske regering at oparbejde masserne til den skrækophidselse og vilde aggressivitet, som siden eksploderede over hovedet på araberne.

Det er en selvindlysende sandhed, at krig er en fortsættelse af politikken. Seksdageskrigen har vist de nuværende arabiske regerings relative umodenhed. Israelerne kan takke ikke blot det overrumplende angreb, men også deres mere moderne økonomiske, politiske og militære organisation for deres sejr. Krigen var til en vis grad en afslutning på en tiårsperiode af den arabiske udvikling efter Suez, som afslørede dens alvorlige mangler. Moderniseringen af den socio-økonomiske struktur i Egypten og de andre araberstater og den arabiske politiske tænkemåde har udviklet sig meget langsommere end de mennesker, som har haft en tendens til at idealisere de aktuelle araberregimer, har kunnet forudse.

Årsagerne til den ensidige udvikling ligger selvsagt i de sociale og økonomiske forhold. Men arabisk ideologi og arabiske organisationsmetoder er også svaghedsfaktorer. Jeg tænker på etpartisystemet, Nasserdyrkelsen og manglen på fri debat. Alt dette har på en meget effektiv måde hindret politisk skoling af masserne og et socialistisk oplysningsarbejde. De negative resultater har vist sig på mange forskellige planer. Når vigtige politiske beslutninger er afhængige af en mere eller mindre enevældig leder, findes der i normale tider ingen ægte folkelig delagtighed i det politiske liv, ingen vågen og aktiv samvittighed, intet initiativ nedefra. Dette har haft mange konsekvenser, selv militære. Det israelske overrumpingsangreb, som blev udført med konventionelle våben, ville ikke have fået så skæbnesvangre følger, hvis Egyptens væbnede styrker havde været vant til at stole på de enkelte officerers og soldaters

initiativ. De kommanderende officerer ville da have taget initiativ til det mest nødtørftige forsvarsberedskab uden at afvente ordrer oppefra. Den militære ineffektivitet afslørede her en meget videre og dybere social og politisk svaghed. Nasserismens militær-bureaukratiske metoder hindrer også den politiske integration af de arabiske frihedsbevægelser. Den nationalistiske demagogi blomstrer alt for let. Men den kan ikke være nogen god erstatning for en virkelig drivfjeder for national enighed og mobilisering af folkets kræfter mod de splittende, feudale og reaktionære elementer. Vi har set, hvordan araberstaternes skæbne under krisen, da man alene måtte forlade sig på én eneste leder, i virkeligheden blev afhængig af stormagtsintervention og mislykkede diplomatiske manøvrer.

Følger af Seksdageskrigen

29. Befolkningsforandringer efter krigen 1967

(angivet i tusinder)

En af Seksdageskrigens følger var, at over 400.000 palæstinensere flygtede, ca. en $\frac{1}{3}$ af dem for anden gang siden 1948. De, der forblev, kom under den israelske besættelse.

(Statement by Commissioner-general of UNRWA to UN General Assembly's Special Political Committee on Dec. 11. 1967 (A/SPC/121 s. 2ff).

	FLUGT EFTER KRIGEN			FORBLEVET I ISRAELSK-BESAT OMRÅDE		
	FLYGTNINGE	BOSIDDENDE	I ALT	FLYGTNINGE	BOSIDDENDE	I ALT
Jordans Vestbred (incl. Jerusalem)	110	120	230	270	500	770
Egyptens Sinai	-	60	60	-	90	90
Gaza-området	18	7	25	270	140	410
Syrisk Golan	16	100	116	-	6	6
I alt	144	287	431	540	736	1276

30. Khartoum-resolutionen, august 1967

Selv om araberne var uden militære muligheder efter Seksdageskrigen, og der var visse udsigter til, at de ville anerkende Israel for at få de tabte områder tilbage, så gik de alligevel ikke på kompromis, men vedtog på en topkonference for Den arabiske Liga i Khartoum følgende erklæring.

(Dodd, C.H. og Sales, M.: *Israel and the Arab World*; 1970, s. 174-175).

1. Konferencen har bekræftet enheden inden for de arabiske rækker, enheden i fællesoptræden og behovet for koordination og for ophævelse af alle indbyrdes forskelligheder. Konger, præsidenter og repræsentanter for de andre arabiske staters overhoveder har på konferencen bekræftet deres landes bistand og vilje til at opfylde

det nye arabiske solidaritets-charter, som blev understreget på den tredje arabiske topkonference i Casablanca²² ...

3. De arabiske statsoverhoveder er blevet enige om at forene deres politiske kræfter på det internationale og det diplomatiske plan for at fjerne virkningerne af aggressionen og for at sikre tilbagetrækningen af de aggressive israelske styrker fra de arabiske lande, som er blevet besat siden aggressionen den 5. juni. Dette vil blive gjort inden for rammerne af de hovedprincipper, som araberne fastholder, nemlig: ingen fred med Israel, ingen anerkendelse af Israel, ingen forhandling med det, og hævvelse af det palæstinensiske folks rettigheder i deres eget land.

4. De arabiske finans-, økonomi-, og olieministres konference anbefalede at standse olieudpumpningen som et middel i kampen. Topkonferencen er imidlertid efter nøje at have overvejet sagen kommet til den slutning, at udpumpningen af olie i sig selv kan bruges som et positivt våben, eftersom olie er et arabisk aktiv, som kan bruges til at styrke de arabiske stater økonomi, som direkte har lidt under aggressionen, således at disse stater vil være i stand til at stå fast i kampen.

Konferencen har derfor besluttet at genoptage udpumpningen af olie, eftersom olie er et positivt arabisk aktiv, som kan bruges til at tjene arabiske formål ...

5. Deltagerne i konferencen har tilsluttet sig den plan, der er foreslået af Kuwait, og som går ud på at danne et arabisk økonomisk og socialt udviklingsfond på grundlag af anbefalingen fra de arabiske finans-, økonomi-, og olieministres konference i Bagdad.

31. FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 242, 22. november 1967

FN har oprettet Israel og har derfor et særligt ansvar for Palæstina-problemet. Den 22. november 1967 udstedte Sikkerhedsrådet en resolution, der søger at normalisere forholdene i området, idet den stiller krav til begge parter. Siden »242« blev lagt til grund for alle forhandlinger og mæglinger om fred i Mellemøsten.

(Fred. J. Khouri: The Arab Israeli Dilemma; 1969, s. 374-375)

»Sikkerhedsrådet, ... Udtrykker sin fortsatte uro over den alvorlige situation i Mellemøsten, ...

»Understreger det utilladelige i at tilegne sig territorium ved krig og behovet for at arbejde for en retfærdig og varig fred, hvorunder enhver stat i området kan leve i sikkerhed,

»Understreger endvidere, at alle medlemsstater ved at anerkende De Forenede Nationers Pakt har påtaget sig at handle i overensstemmelse med artikel 2 i Pagten,

1. Bekræfter at opfyldelsen af Pagtens principper forudsætter oprettelsen af en retfærdig og varig fred i Mellemøsten, som bør inkludere opfyldelsen af de to følgende principper:
  - (i) Tilbagetrækning af Israels væbnede styrker fra områder, der blev besat under den sidste konflikt;
  - (ii) Ophør af alle påstande om eller tilstande af krig og respekt for og anerkendelse af alle staters suverænitet, territoriale integritet og politiske uafhængighed i området, samt af deres ret til at leve i fred inden for sikre og anerkendte grænser fri for trusler eller voldshandlinger;
2. Bekræfter endvidere nødvendigheden af
  - (a) garantier for fri sejlads gennem internationale vandveje i området;
  - (b) at tilvejebringe en retfærdig løsning på flygtningeproblemet;
  - (c) at garantere alle staterne i området territorial ukrænkelighed og politisk uafhængighed ved forholdsregler, der omfatter oprettelsen af demilitariserede zoner.
3. Anmoder generalsekretæren om at udpege en særlig repræsentant, som skal rejse til Mellemøsten for at skabe og opretholde kontakter med de berørte parter i den hensigt at fremme enighed og for at bistå i bestræbelserne for at opnå en fredelig og acceptabel løsning i henhold til denne resolutions retningslinjer og principper;
4. Anmoder generalsekretæren om snarest muligt at afgive rapport til Sikkerhedsrådet om en særlige repræsentants virksomhed«.

Palæstinenserne tager sagen i egen hånd

32. Den palæstinensiske modstand

Seksdageskrigen viste, at de arabiske lande ikke formåede at stille meget op over for Israel, og at palæstina-arabernes håb om egen stat blev skudt ud i den uvisse fremtid. Det provokerede dem til at organisere sig på egne præmisser. Blandt andet opstod der en række støtteorganisationer uden for Palæstina; en af dem var Palæstinakomitéen i København, som udgav et tidsskrift Falastin, hvorfra følgende kilde er hentet.

(Falastin nr. 1; 1970, s. 12-14)

Trods den stadig stigende aktivitet fra den palæstinensiske modstandsbevægelse, eksisterer palæstinenserne fortsat ikke for israelerne. Palæstinenserne er for dem arabere, der ligeså godt kunne bo et hvilket som helst andet sted (israelerne mener, at der findes masser af jord i den arabiske verden, men denne jord er ufrugtbar ørken tildels, dels jord som mangler vand, og dels jord som allerede er overbefolket). Israelerne siger, at et selvstændigt Palæstina aldrig har eksisteret, og mener dermed at have bortforklaret palæstinenserens hjemstedsret.

Junikrigen indtraf netop som palæstinenserne for første gang havde begyndt at frembyde organiseret modstand. Krigens udgang betød en stærkt forbedret stilling for modstandsbevægelsen, dels fordi den nu kan føre guerillakrig i et land, hvor den har direkte eller indirekte støtte fra en stor del af befolkningen, og dels fordi guerillakrigen nu fremtræder som den eneste anvendelige metode mod kolonisatorerne. De forskellige modstandsgrupper har efter krigen først og fremmest tiltrukket palæstinensiske studenter, som har fortsat deres uddannelse ved arabiske og andre universiteter.

Al Fatah²³ er den største guerillaorganisation, også efter krigen har andre mindre grupper tilsluttet sig Al Fatah.

Folkefronten for Palæstinas befrielse (PFLP) er den mest radikale, med en fløj, der fremtræder som direkte marxistisk.

PLO's militære afdeling Palestine Liberation Army, bestod før krigen af regulære tropper, men er nu også mere gået over til kommandovirksomhed.

En baath-socialistisk²⁴ gruppe, Saika²⁵, er den eneste, som i øje-

blikket får officiel støtte i Damaskus. Der findes yderligere et par mindre grupper.

Ligesom den vietnamesiske FNL og den algierske FLN længe undlod at fremlægge et sammenhængende politisk handlingsprogram, afstår de palæstinensiske grupper indtil videre fra detaljerede erklæringer. De arbejder på at styrke modstanden inden for de okkuperede områder, på at tilbagegive de såkaldt israelske palæstinensere deres palæstinensiske identitet og på at gøre den israelske okkupation uholdbar. Deres endelig mål er et frit Palæstina, men de mener selv, at de befinder sig på et meget tidligt stade af befrielseskampen. De erklærer, at de endnu ikke er nået til guerillakrigstadiet, men indtil videre beskæftiger sig med kommandoraid. Bortset fra den marxistiske del af PFLP er ideologien noget uklar. Fælles for alle grupperne er, at de betragter deres kamp som ikke bare værende Palæstinas, men hele det arabiske folks befrielse fra imperialismen og feudalisme, af og til bruges udtrykket »for et nyt arabisk menneske«. Ofte erklærer man også sin solidaritet med de såkaldte orientalske jøder i Israel – og betoner dermed kampen som en klassekamp til forskel fra den nationalistiske kamp. I dette findes der paralleller til den så godt som eneste anti-zionistiske politiske bevægelse i Israel, Israeli Socialist Organization, Matzpen²⁶, som arbejder på at få de orientalske jøder til at forstå, at de tilhører samme klasse som araberne, og at imod dem står en europæisk overklasse, som udnytter dem og bedrager dem gennem sin zionistiske ekstremt nationalistiske propaganda.

I sommeren 1968 samledes repræsentanter for de forskellige palæstinensiske organisationer for første gang til et fælles møde, det var i Cairo. 70% af de delegerede repræsenterede guerillaorganisationerne. Der var dengang en ganske tydelig konflikt mellem PLO-bureaukratiet og de øvrige, men en kommission nedsattes for at udarbejde et fælles handlingsprogram, og man mødes nu igen til vinter (1969).

33. Det palæstinensiske Nationalcharter, juli 1968

Nationalcharteret blev vedtaget af Den palæstinensiske Befrielsesorganisationens nationalråd, der blev afholdt i Cairo fra den 1. til den 17. juli 1968.

(Jens Nauntofte: Den palæstinensiske befrielseskamp; 1971, s. 115-119)

§ 1. Palæstina er hjemlandet for det arabiske palæstinensiske folk; det er en udelelig part af det arabiske hjemland, og det

- palæstinensiske folk er en integreret del af den arabiske nation.
- § 2. Palæstina med de grænser, det havde under det britiske mandat, er en udelelig national enhed.
- § 3. Det palæstinensiske arabiske folk besidder den legale ret til dets hjemland ligesom det efter at have opnået befrielse af landet har retten til at afgøre sin egen fremtid i overensstemmelse med folkets ønsker og fuidkommen af egen drift og vilje.
- § 4. Den palæstinensiske identitet er et ægte, essentielt og iboende træk; den overføres fra forældre til børn. Den zionistiske besættelse og spredning af det palæstinensiske arabiske folk, gennem de ulykker som ramte dem, får dem ikke til at miste deres palæstinensiske identitet og deres medlemskab af det palæstinensiske fællesskab, og de benægter heller ikke denne identitet og dette medlemskab.
- § 5. Palæstinenserne er de arabiske statsborgere, som indtil 1947 normalt boede i Palæstina, uanset om de blev fjernet, eller om de er forblevet der. Enhver, som efter denne dato er født af en palæstinensisk far, er også palæstinenser, hvad enten han opholder sig inden for eller uden for Palæstina.
- § 6. De jøder, som normalt boede i Palæstina indtil den zionistiske invasion begyndte, vil blive betragtet som palæstinenserne.
- § 7. At der er et palæstinensisk samfund, og at det har materiel, åndelig og historisk forbindelse med Palæstina, er et ubestrideligt faktum. Det er en national pligt at opdrage de enkelte palæstinensere på en arabisk revolutionær vis. Alle informations- og udvekslingsmæssige midler må anvendes for at gøre palæstinenserne så fortrolig med sit land, både åndeligt og materielt, som det er muligt. Han må være *forberedt til den væbnede kamp* og rede til at ofre sine ejendele og sit liv for at vinde sit hjemland tilbage og gennemføre dets befrielse ...
- §12. Det palæstinensiske folk tror på arabisk enhed. For at yde deres del til opnåelsen af dette mål, må de imidlertid på det nuværende stadium i deres kamp beskytte deres palæstinensiske identitet, udvikle deres bevidsthed om denne identitet og modsætte sig enhver plan, der kan opløse eller skade den.
- §13. *Arabisk enhed og befrielsen af Palæstina er to komplementære mål*, hvor opnåelsen af det ene letter opnåelsen af det andet. Arabisk enhed fører derfor til befrielse af Palæstina; befrielsen af Palæstina fører til arabisk enhed; og stræben mod virkeliggørelsen af det ene mål forløber side om side med en stræben hen mod virkeliggørelse af det andet.

- §14. Den arabiske nations skæbne og faktisk selv den arabiske eksistens afhænger af den palæstinensiske sags skæbne. Denne gensidige afhængighed er kilden til den arabiske nations stræben efter og kamp for Palæstinas befrielse. Palæstinas folk har rollen som fortrop i virkeliggørelsen af dette hellige nationale mål ...
- §20. Balfour-deklarationen, mandatet over Palæstina og alt hvad der er baseret herpå erklæres for ugyldigt. Påstande om jøders historiske eller religiøse tilknytning til Palæstina er uforenelige med de historiske kendsgerninger og den sande opfattelse af, hvad en stat er. Judaismen er, som en religion, ikke en selvstændig nationalitet. Jøderne udgør heller ikke en enkelt nation med sin egen identitet; de er borgere i de stater, hvor de har hjemme.
- §21. Det palæstina-arabiske folk, sådan som de udtrykker sig gennem den væbnede palæstinensiske revolution, afviser alle løsninger, som er erstatninger for Palæstinas totale befrielse og afviser alle forslag, som tilsigter, at det palæstinensiske problem bliver afvist eller internationaliseret.
- §22. Zionismen er en politisk bevægelse, som er organisk forbundet med den internationale imperialism, og som er i modsætning til enhver aktion for befrielse og til progressive bevægelser i verden. Den er racistisk og fanatisk af natur, aggressiv, ekspansionistisk og kolonialistisk i sine mål og fascistisk i sine metoder. Israel er den zionistiske bevægelses redskab og en geografisk base for verdensimperialismen, strategisk placeret midt i det arabiske hjemland for at modarbejde den arabiske nations håb om frigørelse, enhed og fremskridt. Israel er en konstant trussel mod freden i Mellemøsten og hele verden. Eftersom befrielsen af Palæstina vil nedbryde den zionistiske og imperialistiske tilstedeværelse og vil medvirke til gennemførelsen af fred i Mellemøsten, forventer det palæstinensiske folk støtte fra alle progressive og fredelige kræfter og opfordrer dem alle, uanset deres tilhørsforhold og meninger, til at yde det palæstinensiske folk al mulig hjælp og støtte i deres retfærdige kamp for at befri deres hjemland.